

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. septembra 1895.

Leto XXV.

Za mrtvim dedkom . . .

Polêti, polêti mi, hrostek krilati,
 Daleč tja gôri,
 Kjer pójajo, gódejo v demantnih dvôrih
 Angeljcev zbôri;
 Njih glase tam gôri zamaknjen posluša
 Dedek moj ljubi,
 Tu dôli pa mêni in Vidki sestrici
 V trpki izgubi
 Očesi zaliva solzica nešteta —
 Z žarom očesa
 Pa duh nama sili za dedkom tja gôri
 V sveta nebesa. —
 Že tretjikrat danes na vzhodu rudí se
 Zôra jutránja,
 Odkári na jutro, opoldne, na večer
 Dedku pozvánja.
 A zdaj-le tam gôri, kjer hiša sameva
 Nama predraga,
 Med petjem žalóbnim preljubega dedka
 Urno od praga
 Do cerkve dolinske nesejo pogrebci
 V črnem ovôju.

Kjer truplo zagrêbejo v jamo tihotno
 K miru, pokóju . . .
 O dedek, o dedek, ki tóliko pravljic
 Pravil si nama,
 Kdo pač te je žalil, da naji na sveti
 Pustil si sama?
 Saj bila sva pridna in vsékdar sva gorko
 Tebe ljubila,
 A smrt neizprosna v trenutjih nekterih
 Nas je ločila.
 Zató le močíte, solzice ljubezni,
 Mlado mi lice,
 Tolážite mêne, tolážite srce
 Moje sestrice.
 A ti pa, moj krilati hrostek, polêti
 Daleč tja gôri,
 Kjer pójajo, gódejo v demantnih dvôrih
 Angeljcev zbôri —
 Dvigúj se, dvigúj se na krilih lagótnih
 V sinje višave
 In dedku preljubemu Vidkine, moje
 Nési pozdrave!

Jos. Volc.

